

הפוכה בחושך | שיחה | נועה לוצקי עם מרב סודאי

התערוכה הזאת התחילה בעצם מהתמודדות עם מגבלה. הכנת עבודה לתערוכה הקבוצתית "חשומה" (אוצר: שרון תובל, בית האמנים ת"א). זאת הייתה הפעם הראשונה שציירת את עצמך, ובעירום.

זה נכון. "חשומה" הייתה הטריגר. אבל החיפוש התחיל כבר קודם. זמן רב הרגשתי שאני עובדת בהווה עבור סדרה אחרת שתיוולד בעתיד. זמן רב ציירתי נשים אחרות לבושות, בפוזיציות שונות, ועדיין לא העזתי לצייר את עצמי. עד שהגיעה ההזמנה של האוצר, שרון תובל. הוא הביא את השאלה לפתחי וגרם לי לבדוק היטב איפה ה"חשומה" הזאת נמצאת בחיים שלי. כשהבנתי שהיא נמצאת בגוף שלי הדרך לפורטרטים העצמיים בעירום הייתה טבעית.

העבודה עירום 1 (פורטרט עצמי) צויירה כסקיצה ראשונית לציור האמיתי והגדול שחשבתי שגיע בעקבותיה עבור התערוכה ההיא. למען האמת לא האמנתי שאוכל להוציא מזה משהו טוב. אבל דווקא הטלת הספק המוקדמת שלי בתוצאה הסופית גרמה לי לגשת לנושא בצורה מאוד משוחררת: בחרתי לצייר עם שני מכחולים מוצמדים זה לזה בסלוטייפי שיצרו קו כפול. למעשה לא התמודדתי עם ציור פורטרט עצמי בעירום אלא עם חקירה של איך עובדים עם שני מכחולים בו זמנית.

שיחת קצת.

נכון. הרשיתי לעצמי לשחק וגם לשנות ולהמציא חוקים חדשים תוך כדי תהליך העבודה. הביטחון שלי בידיעה שכל הידע כבר קיים בתוכי ואני לא צריכה להראות או להוכיח לעצמי שאני עדיין שולטת בו עזר לי להניח בצד את דפוסי העבודה המקובעים שלי ולעבוד, עד כמה שהצלחתי, באופן משוחרר.

זה נכון לגבי כל העבודות ב"פרא - תערוכת יחידה"? הן שונות מאוד מעבודות קודמות שלך. גם תהליך היצירה שלהן היה שונה?

כן, התהליך היה שונה באמת. קודם כל, רוב הזמן עבדתי בחושך. לא ראיתי מה אני מציירת בדיוק וגם לא את הגוונים שלקחתי וערבבתי... זאת הייתה אחת מהאסטרטגיות שלי להשתחרר, לנתק את כל הידע שיש לי על איך מציירים ציור.

העבודה הממושכת בחושך עזרה לי לא להבין בדיוק את מה שאני מציירת. ותוך כדי גם יצרה בי סקרנות

עצומה לגבי מה שאראה כשאדליק את האור. זה קצת דומה לציור בעיניים עצומות.

זה איבוד שליטה כמעט מוחלט, לצייר בחושך. בכל זאת, איך זה עבד? הרי יש פה קיום מאוד מדויקים.

אני מבססת את הקומפוזיציות על צילומים שיצרתי מראש ואני מתבוננת בהם בחושך מוחלט דרך מסך המחשב המואר. לפעמים אני גם נעזרת במכשיר הבראקו כדי לדייק את הדימויים. גיליתי שדווקא כשאני מדליקה את האור כדי לראות מה ציירתי אני מרגישה נורא חשופה וממהרת לכבות אותו.

באילו אסטרטגיות נוספות השתמשת בתהליך?

אחרי שכבר התחלתי לצייר, להפוך את הקנווס ולהמשיך את הציור הפוך. כך הקומפוזיציה הבסיסית מקבלת זווית הסתכלות חדשה שממנה אני מתחילה את כל הציור מחדש. באופן טבעי נולדים מפגשים ואירועים ציוריים חדשים על הבד שלא הייתי יכולה ליצור אותם מלכתחילה ובדרך כלל הם גם מאוד מפתיעים.

רק בעבודות האלה, של ציורי העירום, התחלת לצייר כך?

כן.

איך עלה הרעיון הזה?

התעורר בי רצון עז לשנות דפוסי עבודה קבועים ששכללתי במשך שנים ומאוד התקשיתי להיפטר מהם. רציתי להתרכז אך ורק בפעולת הציור עצמה בלי לגשת לקנווס עם פרשנות מוקדמת. גיליתי שכשאני עובדת באור המחשבה מעסיקה אותי וכל הידע משתלט על העבודה. רציתי לשבור את המעגל הזה. הדרך הייתה לשים לעצמי מגבלה כמו חושך או היפוך.

מה ממש הפתיע אותך כשהדלקת את האור?

בדרך כלל אני מאוד מופתעת (לא תמיד לטובה). בציור עירום 5 (פורטרט עצמי) למשל, גיליתי שאם עושים זום-אין על אזורים מסויימים בציור, הם נראים לחלוטין כמו פני שטח מופשטים של מפגשים בין כתמים, למרות שציירתי את פניי ואת גופי. כמעט בכל כיוון שאהפוך את הקנווס צץ נוף מופשט. לאחר שסיימתי את

הציור הזה והדלקתי את האור גיליתי שציירתי את הגוף שלי כמו מבעד לצילום רנטגן שחושף את האברים הפנימיים שלו ללא שכבת עור מגן. אפילו מין ואגינה צצה לה פתאום באזור שמחוץ לגוף... הגילויים האלו מאוד חשובים לי, כי הם מלמדים אותי משהו על עצמי

שלא יכולתי לנסח במילים. אחר כך אני כמובן מסתכלת על הציור באור ומחליטה מה להשאיר ומה לכסות. אבל הפעולה הציורית תמיד נעשית בחושך.

זה נראה לי נורא כיף לצייר ככה!

בשבילי כן. זה מאפשר לי להתנתק מכל הרעשים מסביב ולהתאחד עם הפעולה הציורית. לתת לאינטואיציה הציורית להוביל אותי במקום להבנה המודעת לעצמה.

סיפרת שהקומפוזיציה של הציורים מבוססת על צילומי עירום שלך בטבע. אלה צילומים שנעשו ממש כאן, ליד הבית. במכחול שלך השדות המוכרים הופכים לפעמים ממש לג'ונגל. מתוך מה הגיע הרעיון לצאת להצטלם כך ואיך זה היה בשבילך?

הרעיון היה ממש אינטואיטיבי! הרגשתי שאני צריכה להצטלם בטבע ובחרתי מקומות שבהם הטבע מאבד את הלוקליות שלו ונהייה "טבע". עמדתי עירומה בין עלי התירס או הסוף שנעים ברוח עם התאורה הכתומה של השמש. זה הרגיש לי פראי.

בפועל היה לי מאוד קשה לבצע את הציילומים. די חששתי להתפשט בחוץ ולהיתקל בטעות בעוברי אורח. לא נשארתי פה מקומות לא חשופים. בכל מקום אנשים רצים או עם אופניים או כלבים... אין מקום מסתור להתבודד.

מעניין. אחד הדברים הכי בולטים עבורי בעבודות האלה הוא ההשתלבות של הגוף, של הסובייקט, עם הטבע שמסביב. בציילומים המקדימים זה יכול להראות כאילו את מסתרת, אבל בציורים זה נראה כאילו הגוף נטמע בטבע והטבע נטמע בגוף וזה מספר משהו חדש על שניהם.

הרגשתי שהגוף צריך לקבל נוכחות מאוד חזקה על כל הבד, בפרופורציות שיעלו על מידות הגוף במציאות. בחרתי בפיזות שהסנטר מורם מעלה והאגן מובלט החוצה כהתרסה של הגוף אל הצופה. זה הזכיר לי את הציילומים של ראשית

המאה ה-20 בהם צילמו את החלוצות בשדה מנקודת מבט נמוכה שהאדירה את גופן כפועלות של המפעל הצינוי. אז כשהצטלמתי ככה בשדה התירס חשבתי על זה – הנה אני "החלוצה החדשה". אולי הטבע, הסביבה, הם חלק בלתי נפרד מהחלוצה החדשה הזאת. אולי חלק מהפעולה שלה-שלי הוא באמת ביטול הנפרדות ביניהם.

אז בעצם השינוי שעברת בתערוכה הזאת הוא כפול – גם בתכנים וגם בסגנון הציור.

לגמרי! רוב גופי העבודות שלי בעבר צויירו בסגנון שהיה מאוד מוחזק לטעמי. נמנעתי מלגעת בבד באופן שעלול לבטא רגש. כדי לבצע את הרעיונות שלי השתמשתי בכל מיני מניפולציות טכניות כדי להגיע לתוצאה האופטימלית שבה אוכל להעביר את המסר וגם לא ארגיש חשופה מידי.

למה?

מהרבה סיבות, בעיקר אישיות. אחת מהן היא שרוב השנים עסקתי בתכנים אקטואליים ומקומיים שהתייחסו לאספקטים הגיאוגרפיים, הפוליטיים והאנושיים של החיים כאן, דרך העיסוק בזהות היהודית/ערבית/ישראלית שלי. בכל הסדרות הללו בחרתי לנטרל את מצבי הרגשי כאדם בתוך היצירה מתוך מחשבה שזה לא רלוונטי לעבודות שאני יוצרת כאמנית. עסקתי בעיקר במחשבות ולא ברגשות. הגישה הזאת השפיעה עלי מאוד בבחירת התכנים והכתיבה לי סגנון עבודה מסוים שכבר לא מספק אותי יותר.

והנה פה – אני עושה הכל הפוך. אני מציגה את עצמי, את הגוף שלי בעירום, את הפנים שלי. אפשר ממש להרגיש בציורים איך הגוף זז והידיים שלי עובדות כשאני מציירת. זה חשוף מכל הכיוונים. אני לא מסתירה או מעלימה שום דבר ולא מנסה לטשטש או להשתייח כמו בעבר. אני עובדת מהר מאוד ומסיימת את הציור בשני ששנים בלבד. נותנת לרגש להוביל אותי. זה מכריח אותי להשלים עם המהלכים שיצירתי ולקבל אותם באהבה. אף פעם אני לא יודעת איך הציור יראה בסוף.

אז עכשיו זה כבר לא נראה לך כזה עניין שהגוף שלך מוצג כאן לעיני הקהל. זאת כבר לא "חשומה" בשבילך?

העבודה הזו.

מה קרה? זה פשוט הגיע, ה"בא לי ליהנות"?

כן. בא לי לעשות יותר דברים שגורמים לי הנאה בחיים בכלל, לא רק בציוה. ההבנה הזאת התחדדה לי בעקבות החלטות משמעותיות שלקחתי בחיי בשנים האחרונות. התרחקתי מהמרכז והתחברתי לקהילה דרך "תנועת תרבות", שאיתה אני עובדת בשנתיים האחרונות. אני חושבת שזאת תנועה מאוד משמעותית.

איך החיבור והעבודה איתם באים לידי ביטוי ביצירה שלך?

גיליתי חבורה של אנשים צעירים שמחוללים תרבות ואמנות באופן אחר ממה שהכרתי עד כה. רוב חברי התנועה חיים ופועלים בעפולה, במטרה לקדם תרבות בפריפריה בדגש על חיבור לקהילה. אני עדיין תוצר של החינוך הישן והמסורתי, אבל פתאום ראיתי את החבר'ה האלה, שהם ממש אוונגרדיים. לטעמי, עושים את הדברים באופן אחר, במסירות, באמונה ובתחושת שליחות וציונות. העבודה לצדם ואיתם חשפה אותי לדרכים אחרות שבהן ניתן להתייחס ליצירה, לא בהכרח ממקום שנאמן לקודים המקובלים. השהייה במחיצתם טרפה לי את הקלפים כאמנית והנכיחה בפני פרקטיקות חדשות לעשייה ולחשיבה. זה נסך בי ביטחון וגרם לי הנאה גדולה שלא חוויתי בעבר.

בשנתיים האחרונות אני מובילה איתם בעפולה את פרויקט "אמן בקהילה" ובעצם פותחת את העבודה האמנותית שלי לקהילה. קורים שם דברים מופלאים. **בעצם קרו כאן שני דברים כביכול מנוגדים בהתפתחות שלך כאמנית: האחד, התהליך של ההיפתחות אל הקהילה - לתת מעצמך ולפתוח את העבודה שלך.במקביל, התהליך שאת מתארת בעבודה על הציורים האלה - של הפניית המבט אל עצמך, פנימה.**

את אומרת: אני הנשוא, אני מתעסקת בעצמי. בעוד שבמקביל את עושה כביכול תהליך הפוך - החוצה. בעצם אלו תהליכים משלימים. אני חושבת שזה נמצא גם בעבודות, היחסים בין הפנים לחוץ ואיך זה יכול להיות כל כך אורגני, גם כשהפנים והחוץ כל כך שונים.

אני חושבת שזה מתקבל באופן אורגני בציוה. מכיוון שאני הרבה יותר שלמה עם עצמי וסביבתי מבפנים ומבחוץ. הגעתי לשלב כזה בחיי האישיים שאני מרגישה

היום אין לי בכלל עניין עם זה כמשהו חסר צניעות, מביש או מנצל. זה כן משמעותי בשבילי ברמה האישית. בחרתי לצייר את עצמי, אז יש לי כאן עניין שלי עם עצמי כסובייקט שמתבונן בעצמו. לא כאובייקט, שאחרים מתבוננים בו ונותנים לו משמעויות מתוך עצמם.

ועדיין, בסופו של דבר את מראה את עצמך - זאת את - אבל את מביאה כאן משהו מאוד אוניברסלי, מהדהד. זה לא רק הגוף הנשי, אלא גם המעשה עצמו, להציג את עצמך. במובן הזה אולי לא לגמרי ויתרת על האמונה הקודמת שלך. בסוף ההצבה של עצמך במרכז גם היא כלי כדי להגיד את מה שאת רוצה להגיד.

כשאני מציירת את עצמי אני לא חושבת על מה אני רוצה להגיד לעולם, אבל יצא כאן OUTPUT אישי חיובי מאוד: אני חושבת שהעיקר כאן בשבילי הוא במשמעות של החשיפה שלי עבורי ורק אחר כך עבור אחרים. אני מקווה שדרך העיסוק בגוף שלי כאשה וכאמנית אני מעבירה לצופה משהו נוסף שלא מדבר רק עלי. מבחינתי זה קודם כל ללכת עד הסוף עם הדברים, לכן זה גוף העבודה הכי אישי שלי עד כה.

כשאת מסתכלת על הציורים האלה עכשיו, יש משהו חדש שאת מגלה על עצמך?

קודם כל גיליתי שאני נראית הרבה יותר טוב ממה שחשבתי עד כה על עצמי. אני הרבה יותר שלמה עם גופי שעובר שינויים בגלל גיל המעבר. ביומיום אני כמעט ולא מסתכלת על עצמי עירומה ובאופן כללי נמנעת מלהסתכל במראות בכלל. רק כשחייבת.

באמת? למה?

החשיפה הזאת לשינויי הגוף לא נוחה לי. דרך העבודה על הציורים נאלצתי להסתכל על עצמי עירומה שוב ושוב ולהתמודד עם זה באופן ישיר. מעבודה לעבודה התפתח חיבור פיזי לגוף שהשלים את החיבור החיצוני שקבע את האופי הסגנוני של כל עבודה.

זה לא היה פשוט, אבל עם כל הקושי היה לי חשוב ליהנות. ברגע שהפסקתי ליהנות אז התחלתי את כל הציוה מחדש. זה גם משהו שונה שקרה בתהליך

לה תקופה ואפשר להתחיל משהו חדש. הרשיתי לעצמי לתת לבדים האלה לסיים את תפקידם הקודם ולהעניק להם הזדמנות שנייה להתחדשות והתבגרות. **זה מאוד בודהיסטי... את אמנם לא עושה מנדלה מטורפת בחול, אבל המיחזור הזה – לא להיקשר למה שעשית. זה אמיץ.** יכול להיות. נדמה לי שכשאת בשלה למשהו חדש את לא צריכה אומץ, זה פשוט קורה באופן טבעי! כשההגנות יורדות בזמן הנכון לך, משהו חדש יכול להתחיל.

מספיק בטוחה ובשלה לפתוח מקומות שהיו חסומים עד עכשיו. כסטודנטית, גם כאמנית "צעירה", הרגשתי מחויבות להשמיע קול מוצק וברור על "המצב" מתוך רצון לשמור על הרלוונטיות של היצירה. זה מה שיינקתי ממורי וכך נראתה האמנות שלי. בוודאי שזה הוליד מהלכים אמנותיים מעניינים, אבל בשלב מסוים הרגשתי שזה כבר לא מספיק לי יותר. המוטיבציות שלי תפסו כיוון אחר שתואם בצורה יותר אותנטית את חי. אני מאוד סקרנית לראות לאן זה ייקח אותי בהמשך. כרגע אני מרגישה שחזרתי הביתה.

יש בתהליך העבודה שאת מתארת גם פרידה מפעולה אל תוצאה מסוימת. את מאפשרת לעצמך להיות "לא יודעת".

כן. זאת פרידה שלקח לי זמן להבשיל אליה. שנים רבות אני מלמדת, זאת הפרנסה שלי. אז אני כל הזמן בעמדה של בעלת הידע כביכול. ה"משחקיות" שהכנסתי לתהליך היצירה בהשראת המפגש עם חברי התנועה היא מענה על הצורך להיפרד מהידע, או להניח אותו בצד כשאני יוצרת. ברגע שאפשרתי לעצמי "לא לדעת" נפתחו מרחבים חדשים של תודעה ונצרו לי דיאלוגים חדשים עם העולם. **את יודעת, הייתה לי תחושה עם הציורים האלה, שכשאני מתבוננת בהם – הם גם מתבוננים בי. זה גם העיניים של הדמויות, זה גם הפטמות, לפעמים משהו מהטבע מתבונן בי. נהיית שיחה. וזה משהו לומר על מבט, שכולל בתוכו גם את ההתבוננות בך וגם מספר על עצמו המון דברים.**

מה את רואה עכשיו, כשאת מסתכלת בעבודות האלה?

אני רואה שציירתי את עצמי כאשה בשלה, שלא מפחדת להציב את גופה בקדמת הבמה ומוכנה לחשוף אותו. מצד שני, זאת יכולה להיות כל אישה. כרגע אני מרגישה יותר קרובה לעבודות שבהן נראה לי שהדמות עדיין לא סיימה את ההתפתחות הרגשית שלה, כמו לדוגמא בפורטרטים שמשדרים עצבות או שבריריות מסוימת. זה מאפשר לי מרחב נוסף של מחקר ביחס לרגשות האלו.

סיפרת שחלק מהעבודות מצוירות על בדים שציירת עליהם סדרה אחרת בעבר. בחלקן יש אפילו סימנים בטקסטורה של הבד...

כן, גם כאן יש פרידה. זאת הייתה סדרה בשחור לבן, מאוד שונה מהציורים האלה... זאת פעם ראשונה שעשיתי דבר כזה, אבל הרגשתי שזה נכון. הסתיימה

נולדה בישראל, 1970, חיה ויוצרת בקיבוץ גבת
2005 - 2007 M.F.A אומנות יצירה. הפקולטה למדעי הרוח, החוג לאמנות יצירה, אוניברסיטת חיפה

תערוכות יחיד נבחרות

- 2019 "פרא - תערוכת יחידה", גלריה מאיה, ת"א. אוצר: ציבי גבע
2015 "נכוחה", גלריה לאמנות, ק. גבעת חיים איחוד. אוצרות: ורד נחמני וחנש מורג
2011 "הולכת כמו מצרייה", גלריה ג'ולי מ. תל-אביב
2008 "אורינטד", גלריה ג'ולי מ. תל-אביב
2003 "אימפרסיה", גלריה ג'ולי מ. תל-אביב
2001 "שלום לתמימות", גלריה ג'ולי מ. תל-אביב
1999 "דבק", גלריה ג'ולי מ. תל-אביב

תערוכות קבוצתיות נבחרות

- 2019 "הלבנט כמשל, ז'קלין כהנוב", מוזיאון א"י, ת"א. אוצרת: שרה טוראל
2018 "בוקולנו", גלריית מכאן, סכנין. אוצרות: שולה קשת, פריד אבו שקרה
2018 "חשומה" בית האמנים, ת"א. אוצר: שרון תובל
2017 "50 ל: 1967 שעות מלחמה", המשכן לאמנות, עין חרוד. אוצרת: דנה אריאל. אוצר ראשי: יניב שפירא
2016 "זירה", גלריה טדי, ירושלים. אוצרת: כרמית בלומנזון
2016 "להיות יותר מסלע", גלריה P8, ת"א. אוצר: שרון תובל
2015 "נוף", מוזיאון בית שטורמן, קיבוץ עין חרוד מאוחד. אוצר: אלדד זיו
2014 "עד שתצא מקולי", מוזיאון אשדוד לאמנות. אוצרים: רוני כהן-בנימיני, יובל ביטון
2014 "שברי חרוזים", הגלריה לאמנות, אוניברסיטת באר שבע. אוצר: חיים מאור
2013 "דם המכבים", זיכרון ושכול באמנות ישראל, מוזיאון הנגב לאמנות, באר שבע. אוצרת: ד"ר מירי גל-עזר

Merav Sudaey

www.meravsudaey.com

Was born in Israel 1970, lives and works in Kibbutz Gvat

2005 - 2007 M.F.A in Creative Arts, Haifa University

Solo Exhibitions

2019 "wild, one woman show", Maya gallery, Tel-Aviv. Curator: Tsibi Geva

2015 "As is", Art gallery, Givat Haim Ehod. Curators: Vered Nachmani, Hanoosh Morag

2011 "Walk like an Egyptian", Julie M. Gallery, Tel-Aviv

2008 "Oriented", Julie M. Gallery, Tel-Aviv

2003 "Impression", Julie M. Gallery, Tel-Aviv

2001 "Farewell to Innocence", Julie M. Gallery, Tel-Aviv

1999 "Glue", Julie M. Gallery, Tel-Aviv

Selected Group Exhibitions

2019 - Jacqueline Kahanoff: "The Levant as a parable", Eretz Israel Museum, Tel Aviv

Curator: Sara Turel

2018 - "Hshuma", The Israeli Painters and Sculptors Association, Tel- Aviv. Curator: Sharon Toval

2017- "Euphoria project", 1967 Turns 50: Wartime Art, Mishkan Museum of Art, Ein Harod. Curator: Dana Arieli

2016 - "Arena", Agudat Sport Beitar Teddy Stadium (gate 22), Jerusalem

Curator: Carmit Blumensohn

2016 - "Be more than rock", P8 Contemporary Art Gallery, Tel-Aviv. Curator: Sharon Toval

2015 "View", Beit-Shturman Museum, Ein Harod. Curator: Eldad Ziv

2015 "Therefri Gerator", Multidisciplinary arts event under the ground, Tel-Aviv. "East Wall", Curator: Haviva Pedaya

2014 "Shatnez", Art Gallery, Ben-Gurion University, Beer-Sheva. Curator: Nisan Perez

2014 "Until You Get Out Of My Voice", Ashdod Art Museum. Curator: Yuval Beaton

2014 "Broken Beads" Art Gallery, Ben-Gurion University, Beer-Sheva. Curator: Haim Maor

2013 "Blood of the Maccabees: Memory and Bereavement in Israeli Art", The Negev Museum of Art, Be'er Sheva. Curator: Miri Gal-Ezer

This is basically taking this nudity, which was the most "Muktzeh" to you, and not only painting yourself but making it big, powerful and open. Almost to perform a counter action against yourself.

Yet, in the most clear and explicit way. Counter act myself and the viewer. Something you cannot ignore. That forces you to look at it. **So now it doesn't look to you as though it is your body displayed here.**

The meanings given today to a painting of a naked body in the public space carry with them a feeling of lack of modesty or of shame. It carries feelings of exploitation of the subject or other negative contexts.

These meanings are less significant here. But it holds significance on a personal level. I chose to paint myself, so there is the matter of myself as a subject looking onto itself, and not of me as an object being interpreted by others.

When you look at these paintings now, is there something new you are finding about yourself?

First of all I discovered I look much better than I thought I did until now. I'm much more whole with my body as it's undergoing changes of middle age and menopause. I hardly look at myself naked in the day to day and generally avoid mirrors altogether. Only when I have to.

Really? Why?

Being exposed to the changes in the body is uncomfortable to me and through working on the paintings I had to look at myself naked again and again and deal with it head on. A new internal connection to the body developed from each work to the next, completing the outer connection that set the stylistic character

of each work. as difficult as it was, it was important to me to enjoy the process. Once I stopped enjoying it I started the painting all over again.

I had a feeling with these paintings that they were looking back at me. It's the eyes, it's the nipples, this idea – I'm looking at it and it's looking at me, a conversation is created. And that is something to say of the gaze, that includes looking at you but also tells many things in itself.

What do you see now, when you look at these works?

I can see I painted myself as a whole woman, mature, and unafraid to place her body at the front of the stage and ready to expose it. on the other hand, it could be any woman. I feel closer to works in which the character hasn't yet finished its emotional development, for example in portraits depicting sadness or a certain fragility. It allows me additional space for inquiry in relation to these emotions.

You also said that some of these works are painted on canvases used in previous works.

Yes, there is also a parting here. An era has ended and something new can start. I allowed myself to let these canvases finish their old role and give them a second chance at renewal and maturation.

Its quite Buddhist... Although you're not drawing mandalas in the sand, this "recycling", not being attached to what you made, is brave.

It could be. When you're ready for something new you don't need courage, it just happens naturally. When the defenses come down at the right time for you, something new can begin.

Compared to your previous works, I also see a change in content and in style.

Absolutely. Most of my works were painted in a style that was very held back, in my opinion. I was careful not to touch the canvas in a way that could express emotion. I used technical manipulations to execute my ideas and to help me reach the optimal result in which I could get my message across but also not feel too exposed. Here it's the other way around. I'm exhibiting myself, my exposed body, my face. You can actually feel how the body moves and my hands work while I paint. Its exposed in all directions. I'm not concealing or hiding anything, or trying to blur or flatten as in the past. I work very quickly and finish the painting in only two sessions. I let emotion lead me. It forces me to make peace with the steps I took, and accept them with love. I never know how the painting will end up looking.

Ultimately you are showing yourself – it's you – but you're putting forth something very universal, echoing. It's not only the female body; it's also the action itself, to show you. In that way maybe you're not going against your previous beliefs. In the end, placing yourself in the center is also a tool in saying what you want to say.

When I paint myself I don't think about what I want to say to the world, but there is a very positive personal output here: I think the main thing here is in the meaning of exposing myself to me, and only later to the world. I hope that through my work with the body as a woman and as an artist I'm transpiring something else to the viewer that isn't just about me. As far as I'm concerned that is taking things as far as they can go and that is why this is my most personal body of works so far.

The road to these painting also includes taking nude photographs in nature right here, near your house. Your brush stroke sometimes turns the fields into a jungle. How did the idea to go out and pose for the photographs come about, and how did you feel during the shoots?

The idea was very intuitive. I felt that I needed to pose in nature and I chose locations in which nature loses its locality and becomes "Nature". I stood naked among the cornstalks or the cattails swaying in the wind, with the orange light of the sun, it felt wild to me.

In actuality, the shoots were very difficult to perform. I was pretty nervous about undressing outside and accidentally running into passersby. There aren't many unexposed spaces left, people are jogging everywhere or on their bikes, with their dogs... there's no hiding space to seclude in.

One of the things that stand out to me the most in these works is the body's, the subject's, blend with its surrounding nature. In the preliminary photographs it might look as if you're hiding, but in the paintings it looks as if your body is immersed in nature and nature is immersed in the body, and it tells something new about each of them.

I felt the body needed to be strongly present on the entire canvas and that the proportions need to surpass the size of the body in reality. I chose positions in which my chin is raised, the pelvis projected outwards, as a defiance of the body, towards the viewer. It reminded me of early 20th century photography of female workers in the fields, taken from a position closer to the ground to glorify the female Zionist worker body. I thought of this when I posed in that way in the cornfield – here I am, the "new pioneer".

Turned Around, in the Dark/ a Conversation with Noa Lutsky

These works are very different to your previous ones. Can you tell us about your work process making them?

I mostly worked in the dark. I couldn't see what I was painting exactly, nor the colors I was picking or mixing... It was one of my strategies in letting go, to sever all my knowledge of how to create a painting.

What other strategies did you use?

To flip the canvas and continue the painting backwards. The basic composition gains a new perspective from which I start the painting all over again. Naturally there are new encounters and events on the canvas which I could not have created and they are usually very surprising. A prolonged duration of working in the dark disrupts my understanding of what I'm painting, all the while creating great curiosity about what I will see when I switch on the light. It's a little bit like painting with your eyes shut.

Painting in the dark is almost a total loss of control. Yet, how did it work? There are very accurate lines here.

I base my compositions on photographs I've created in advance, and I observe them in complete darkness through the lit computer screen. Sometimes I use a projector for accuracy. It's actually when I turn on the light to see what I've painted that I feel very exposed, and hurry to switch it back off.

You started working this way only in these nude works?

Yes.

How did the idea come up?

I had this urge to change my set work patterns, ones I've perfected

throughout the years and had trouble changing. I wanted to focus solely on the act of painting, without approaching the canvas with an earlier interpretation. I discovered that when I work in a well-lit space I'm preoccupied with thinking and knowledge takes over the work. I wanted to break that cycle.

What surprised you most when you turned on the light?

I'm usually very surprised, not always for the best. In *Nude 5* (self-portrait) you can see that if you zoom in on certain areas in the painting they look like abstract terrain of meetings between color patches, despite the fact that I was painting my face and body. In almost any way that I would flip the canvas an abstract landscape appears. After I finished painting and turned on the light I discovered I was painting my body as if through an X-ray, exposing the inner anatomy of the body without its protective layer of skin. The vagina also suddenly appeared in an area not related to my body. These discoveries are very important to me because they teach me something about myself that I couldn't have put into words. Later, of course, I look at the painting in the light and decide what to keep and what to paint on. But the act of painting is always performed in the dark.

It sounds like fun, painting this way.

For me it is. It allows me to cut out all the noise and to become one with the act of painting. To let the painting's intuition lead me, not the self-awareness of comprehension. I allowed myself to play and to also try and invent new rules as I went along. My confidence in knowing I have all the knowledge I need, and I don't need to show or prove my control over it to myself has helped me neutralize my already fixed work patterns and work as freely as I could.

Through her nude body painted within wild nature, Merav Sudaey ventures out in search of her own being. She examines the boundaries between what is seen and what is concealed, the allowed and the forbidden.

The body, exposed in nature, is also carved out of the darkness of the studio. It is as if the artist discovers a hidden animal, a creature which can reveal itself only in the dark. Thus, body parts and facial features come forward and into the light. Private parts are freely exposed, in a direct and even blunt manner. The body speaks from within, present and confident, as nature first created it.

Sudaey has concentrated her gaze for many years on subject matters related to the Israeli public sphere such as terror and bereavement. In this exhibition, she turns to life-sized and large scale self-portraits.